

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Emmaús, el camí de l'esperança

Avui em vull centrar en l'experiència dels dos deixebles d'Emmaús, Llc 24,13-35. Imaginem l'escena: dos homes caminen decebuts, tristos, convençuts de deixar enrere l'amargor d'una història que ha acabat malament. Jesús, al qual havien confiat la vida, semblava que finalment havia arribat a la batalla decisiva: ara manifestaria el seu poder, això era el que ells esperaven. I no va ser així.

Els dos peregrins conreaven una esperança només humana que ara se n'anava en orris.

Aquell matí de diumenge, aquests dos fugen de Jerusalem. L'encontre de Jesús amb aquells dos deixebles sembla ser completament fortuïta: s'assembla a un dels molts encontres que es produeixen en la vida. Els dos deixebles caminen pensatius i un desconegut se'ls posa al costat. És Jesús; però els seus ulls no són capaços de reconèixer-lo. I aleshores Jesús comença la seva «teràpia de l'esperança». En primer lloc pregunta i escolta: el nostre Déu no és un Déu intrusiu. Jesús els parla sobretot mitjançant les Escriptures.

Després Jesús repeteix per als dos deixebles el gest bàsic de cada eucaristia: agafa el pa, el beneeix, el parteix i el dona.

És un encontre ràpid, però en ell hi ha tot el destí de l'Església. Ens explica que la comunitat cristiana no pot viure tancada en una ciutadella fortificada, sinó que camina en el seu ambient més vital, és a dir el carrer. I allí troba les persones, amb les seves esperances i les seves decepcions, a vegades pesades.

Tots nosaltres hem tingut moments difícils, foscos; moments en els quals caminàvem tristos, pensatius, sense horitzons, amb només una paret al davant. I Jesús sempre és a prop nostre per donar-nos l'esperança, per escalfar-nos el cor i dir: «Vés endavant, sóc amb tu. Vés endavant». Déu caminarà amb nosaltres sempre, sempre, fins i tot en els pitjors moments, fins i tot en els moments de derrota: el Senyor és allí. I aquesta és la nostra esperança.

(Dimecres, 24 de maig de 2017)

REFLEXIONS

HIC (aquí). Reflexió després del pelegrinatge a Terra Santa

Fa uns dies, el grup de pelegrins del bisbat d'Urgell vàrem retornar de Terra Santa. Cada pelegrinatge és particular: pel grup humà que el forma, amb les seves motivacions i interessos personals, l'ambient que es crea, les visites que es fan, els comentaris del guia...

Un dels aspectes que ha sortit repetidament enguany ha estat el de la localització dels fets: HIC, aquí.

Entre els orientals és molt important identificar el lloc dels esdeveniments. És com una historificació que ajuda a refermar la fe.

Els nostres pelegrins d'enguany tots saben perfectament el valor decisiu d'aquest HIC.

Els llocs geogràfics s'identifiquen per ells mateixos: el riu Jordà és aquell i no n'hi un altre, el llac de Tiberíades, la muntanya del Tabor...

Els santuaris, per la seva part, la majoria —no pas tots—, estan edificats sobre l'indret on la tradició cristiana ha venerat com el lloc d'un esdeveniment concret de la vida de Jesús.

I en els santuaris, també en la seva gran majoria, hi ha un

punt on un cercle amb la creu de Jerusalem, o una estrella i una frase, localitzen el lloc del fet misteriós i salvífic que hi commemorarem.

Així, a Betlem, en la gruta de la Nativitat, hi trobem una estrella i el text: HIC, aquí, ha nascut Jesús, fill de la Verge Maria.

A Natzaret, a la Basílica de l'Anunciació: HIC, aquí, Jesús s'encarnà.

També a Natzaret, a la casa-taller de Josep: HIC, aquí, Jesús els era obedient.

A Ain Karem, a la basílica de Sant Joan: HIC, aquí, nasqué el Precursor.

I molts altres.

Hi ha un lloc, però, que l'HIC no hi és. Es tracta del Sant Sepulcre. No perquè el lloc no sigui moralment cert, sinó perquè el cos de Jesús ressuscitat no és a la tomba, és viu. Per això els deia als pelegrins davant el Sant Sepulcre: HIC, aquí, NO HI HA EL COS DE Jesús. Paraules de l'àngel a les dones la matinada del diumenge de Pasqua (Llc 24,5-6): «Per què busqueu entre els morts aquell que viu? Jesús no hi és aquí: ha ressuscitat». Al·leluia.

Mn. Ramon Sàrries

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Jt 2,11-19 / Sl 105 / Mt 19,16-22]. Sant Pius X, papa (1903-1914), nascut a Riese (1835); sant Privat, bisbe i mr.; sants Bonosi i Maximia, mrs., patrons de Blanes.

22. □ Dimarts [Jt 6,11-24a / Sl 84 / Mt 19,23-30]. Benaurada Verge Maria Reina, i altres advocacions; sant Timoteu, mr. a Roma (303).

23. ■ Dimecres [Jt 9,6-15 / Sl 20 / Mt 20,1-16]. Santa Rosa de Lima (1586-1617), vg. terciària dominicana del Perú; sant Felip Benizzi (1233-1285), prev. servita.

24. ■ Dijous [Ap 21,9b-14 / Sl 144 / Jo 1,45-51]. Sant Bartomeu (o Natanael), apòstol, de Canà de Galilea, venerat a l'Índia; santa Emília de Vialar, vg., fund.; santa Àurea, vg. i mr.

25. ■ Divendres [Rt 1,1.3-6.14b-16.22 / Sl 145 / Mt 22,34-40]. *Lleida i Urgell*: □ sant Josep de Calassanç (1556-1648), prev. d'Urgell, aragonès, fund. Escola Pia a Roma (SchP, 1617), patró de les escoles cristianes; sant Lluís de França (1214-1270), rei, terciari franciscà i croat (morí prop de Cartago).

26. □ Dissabte [Rt 2,1-3.8-11; 4,13-17 / Sl 127 / Mt 23,1-12]. San-

ta Teresa de Jesús Jornet (Aitona, 1843 - Llíria, 1897), verge fundadora de les Germanes dels Ancians Desemparats (Barbastre, 1873), patrona de la gent gran.

27. ■ Diumenge vinent, XXI de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 22,19-23 / Sl 137 / Rm 11,33-36 / Mt 16,13-20]. Santa Mònica, mare de sant Agustí, patrona de les dones casades.

Diumenge XX de durant l'any

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 56,1,6-7)

Diu el Senyor: «Compliu els vostres manaments, obreu el bé, que està a punt d'arribar la meua salvació, i de revelar-se la meua bondat. Els estrangers que s'han adherit al Senyor, que es posen al seu servei per amor del seu nom i volen ser els seus servidors, si es guarden de violar el repòs del dissabte i es mantenen fidels a la nova aliança, els deixaré entrar a la muntanya sagrada i celebrar les seves festes en la meua casa d'oració; acceptaré en el meu altar els seus holocaustos i les altres víctimes, perquè tots els pobles anomenaran el meu temple casa d'oració.»

▶ Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres designis, / i tots els pobles veuran la salvació. R.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig. / Vós regiu les nacions amb rectitud / i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, / que us lloïn tots els pobles alhora. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 11,13-15.29-32)

Germans, tinc una cosa a dir-vos a vosaltres, els qui no sou jueus: Ja que sóc el vostre apòstol, miro de posar ben alt el meu servei, esperant que els jueus, que són del meu llinatge, n'estaran gelosos i podré salvar-ne alguns. Si del fet d'haver estat ells exclosos n'ha vingut la reconciliació del món, què no vindrà quan ells s'incorporin? No serà un pas de mort a vida? Quan Déu concedeix a algú els seus favors i el crida, no es fa mai enrere. Vosaltres, en altre temps, no éreu obedients a Déu, però ara que ells l'han desobeït, Déu s'ha compadit de vosaltres; igualment Déu es vol compadir d'ells, que ara, mentre es compadia de vosaltres, no li han estat obedients. Déu ha deixat els uns i els altres captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 15,21-28)

En aquell temps, Jesús es retirà a la regió de Tir i de Sidó, i sortí d'allà una dona cananea cridant: «Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meua filla està endimoniada.» Jesús no li contestà ni una paraula, però els deixebles li demanaven: «Despatxeu-la d'una vegada: només fa que seguir-vos i cridar.» Jesús els respongué: «Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel.»

Ella vingué, es prosternà i digué: «Senyor, ajudeu-me.» Jesús li respon: «No està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als cadells.» Ella li contestà: «És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos.» Llavors Jesús respongué: «Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols.» I a l'instant es posà bona la seva filla.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 56,1.6-7)

Esto dice el Señor:

«Observad el derecho, practicad la justicia, porque mi salvación está por llegar, y mi justicia se va a manifestar. A los extranjeros que se han unido al Señor para servirlo, para amar el nombre del Señor y ser sus servidores, que observan el sábado sin profanarlo y mantienen mi alianza, los traeré a mi monte santo, los llenaré de júbilo en mi casa de oración; sus holocaustos y sacrificios serán aceptables sobre mi altar; porque mi casa es casa de oración, y así la llamarán todos los pueblos.»

▶ Salmo responsorial (66)

R. *Oh, Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben.*

Que Dios tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros; / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación. R.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges el mundo con justicia / y gobiernas las naciones de la tierra. R.

Oh, Dios, que te alaben los pueblos, / que todos los pueblos te alaben. / Que Dios nos bendiga; que le teman / todos los confines de la tierra. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 11,13-15.29-32)

Hermanos: a vosotros, gentiles, os digo: siendo como soy apóstol de los gentiles, haré honor a mi ministerio, por ver si doy celos a los de mi raza y salvo a algunos de ellos. Pues si su rechazo es reconciliación del mundo, ¿qué no será su reintegración sino volver desde la muerte a la vida? Pues los dones y la llamada de Dios son irrevocables.

En efecto, así como vosotros, en otro tiempo, desobedecisteis a Dios, pero ahora habéis obtenido misericordia por la desobediencia de ellos, así también estos han desobedecido ahora con ocasión de la misericordia que se os ha otorgado a vosotros, para que también ellos alcancen ahora misericordia. Pues Dios nos encerró a todos en desobediencia, para tener misericordia de todos.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 15,21-28)

En aquel tiempo, Jesús salió y se retiró a la región de Tiro y Sidón. Entonces una mujer cananea, saliendo de uno de aquellos lugares, se puso a gritar: «Ten compasión de mí, Señor Hijo de David. Mi hija tiene un demonio muy malo». Él no le respondió nada. Entonces los discípulos se le acercaron a decirle: «Atiéndela, que viene detrás gritando». Él les contestó: «Sólo he sido enviado a las ovejas descarriadas de Israel». Ella se acercó y se prostró ante él diciendo: «Señor, ayúdame». Él le contestó: «No está bien tomar el pan de los hijos y echarlo a los perritos». Pero ella repuso: «Tienes razón, Señor; pero también los perritos se comen las migajas que caen de la mesa de los amos». Jesús le respondió: «Mujer, qué grande es tu fe: que se cumpla lo que deseas». En aquel momento quedó curada su hija.

COMENTARI

Quina fe en Jesús a les perifèries!

El 3r-Isaïes (cp. 56-66) presenta la fi de l'exclusivisme. *Als estrangers que s'han unit a mi, el Senyor, per ser els meus servidors, Jo els faré entrar a la meua muntanya santa.*

Encara més: *El meu Temple serà «casa d'oració per a tots els pobles».*

Pau respon a dues objeccions: *Déu ha rebutjat el seu Poble? De cap manera! Jo mateix —Pau— sóc israelita (v. 1).*

Israel ensopegà per a no aixecar-se més? Resposta: De cap manera! L'ensopegada d'Israel és providencial: Si caient Israel, el món ha guanyat tant, quant més ho serà la seva entrada a la plenitud.

El Ministeri de Jesús es limita al territori d'Israel, sobretot Galilea d'on només surt al final per *pujar a Jerusalem.*

Ara es retirà a la regió de Tir i Sidó (fora d'Israel) on li sortí una cananea cridant (com els jueus) «Compadiu-vos de mi, Senyor.»

Primer *Jesús no li contestà ni paraula. Proposen els deixebles: «Despatxeu-la.»*

Jesús justifica el seu silenci: *Únicament he estat enviat a les ovelles d'Israel.*

Tot i el rebuig, *la cananea es prosternà adorant i digué: «Senyor, ajudeu-me.»*

Jesús novament es justifica: *No està bé prendre el pa dels fills (jueus) per tirar-lo als cadells (no-jueus).*

La clau de lectura de l'episodi és l'estil interpel·lant de Jesús. Tant el silenci inicial com el rebuig sostingut i la doble justificació no mostren l'autèntic estil de Jesús sinó que volen provocar en la cananea la seva actitud profunda.

Dona, quina fe que tens! És el que s'ha demostrat finalment i així Jesús respon: Que sigui tal com vols.

Un cop més «els de fora» donen una lliçó «als de dins».

Mn. José Luis Arín